

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

MØRKE PUNKT, DET

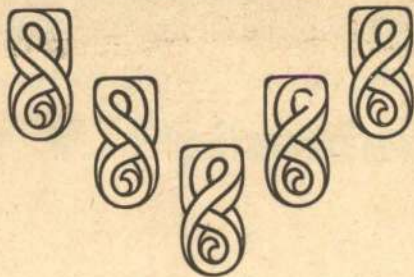
**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

8.

DET MØRKE PUNKT

Proletardigterens
Kærligheds-Saga

Interessant og gribende
dansk **Kunsthilm**
i 50 Afdelinger

Y

Fru Augusta Blad

(„Det kgl. Teater“), udfører **Annie Bell's** Rolle — Lærerinden, der drager Vagabonden op fra Samfundets Dyb. — Og som **Owen Kildare** — Proletaren, den senere berømte Digter — optræder

Hr. V. Psilander.

Afdelingerne:

1. Blandt Bærmen.
2. Den brave Vagabond.
3. Et afværget Røveri.
4. Vagabondernes Tidsfordriv.
5. Annie Bell!
6. „Saa I vil kaldes Mænd?“
7. Owen vækkes til Eftertanke.
8. En lille Haandsrækning.
9. „Maa jeg følge Dem hjem?“
10. En Invitation.
11. Det første Besøg.
12. „De maa have nogle andre Klæder“.
13. En Omvæltning.
14. Den gode Lærerinde.
15. Et Skrivekursus.
16. Gode Fremskridt.
17. Frieriet.
18. Botaniske Studier.
19. I Hvedebrødsdagene.
20. „Men Du er jo Digter!“
21. Ulykken.
22. Hukommelsen er borte.
23. En trist Opdagelse.
24. „Aa, hvor jeg tørster!“
25. De gamle Lyster.
26. Tilbage til Vennerne.
27. „Men hvor er han dog?“
28. Paa Opdagelse.
29. Den skrækkelige Sandhed.
30. „Hvem er Du? Jeg kender Dig ikke“.
31. Stakkels Annie Bell!
32. Paa Nervekliniken.
33. „De er antaget“.
34. I Bedring.
35. Den store Præmie.
36. Owen skriver sin Livs-Roman.
37. 1ste Præmie.
38. Paa den grønne Gren.
39. Minderne trænger sig paa.
40. En tung Gang.
41. Alt Haab er ude.
42. Et Tilbagefald.
43. Den store Fest!
44. Sygdommen bryder ud paany.
45. Han er bleven gal!
46. Hos Dr. Schou.
47. I Spændetrøjen.
48. Afløsningen.
49. Det sidste Møde.
50. Tilbage til Livet!

Det mørke Punkt.

Blandt den Skare Vagabonder, som udgør Bundfaldet af den store Bys Samfund, er Owen Kildare en af de mest frygtede, ikke alene paa Grund af sin fysiske Styrke, men ogsaa fordi han i aandelig Henseende er sine Kammerater langt overlegen.

Det er ikke, fordi Owen har lært noget, — tværtimod; han har lige fra sin allertidligste Ungdom henlevet sit Liv blandt det allerlaveste Proletariat og har som Følge deraf ikke kunnet tilegnet sig de fjærneste Kundskaber; men han er fra Naturens Haand saa rigt udrustet, at han har let ved at bevare Førerstillingen i sin Omgangskreds, — og alle har de Respekt for ham.

De værste Slagsbrødre og de skumleste Falskspillere skælver, blot Owen ser paa dem.

En Dag staar han, som saa ofte før, sammen med sine Kammerater og sjofler de Forbipasserende med uhøviske Tilraab.

En af de Damer, det gaar ud over, Lærerinde Annie Bell, er imidlertid ikke tabt bag af en Vogn. Hun vender

sig rask om og siger, idet hun foragteligt maaler dem: „Saa I vil kaldes Mænd?“

Denne drøje Sandhed imponerer Owen i den Grad, at han følger efter hende og kommer tidsnok til at redde hende fra Vagabonderne, der gerne vil hævne den lille Fornærmelse, hun har tilføjet dem.

Owen tilbyder galant at følge hende hjem, og Annie Bell, der er ganske betaget af Owens brutale Skønhed, giver ham villig Lov dertil.

Vagabonderne forulemper de Forbipasserende.

Ved hendes Gadedør skilles de, men Owen maa love at besøge hende den næste Dag.

Dette Møde bevirker det store Vendepunkt i Owens Liv.

Fra den Dag skyer han alle sine tidligere Kammerater og hele sit tidligere Liv. Han lever og aander kun for sin Annie Bell, som han elsker med en længe indestængt Kærligheds voldsomme Lidenskab, og hun paa sin Side er ogsaa begyndt at nære mere end almindelig Interesse for ham.

Hun giver ham pæne Klæder og lærer ham at regne

En ny Verden aabner sig for Owen.

og læse og skrive, og til hendes store Forbavselse viser det sig, at Owen ikke alene er en begavet, ung Mand, men at han endogsaa er i Besiddelse af en ikke helt almindelig digterisk Aare.

En skønne Dag frier Owen til Annie Bell og faar hendes „Ja“, og kort efter staar Bryllupet.

Under kærlig Vejledning.

Brændende Tørst.

En Tid lang lever de nu et idyllisk Familieliv, men pludselig vælter Ulykken ind over det lille Hjem.

En Dag, da Owen og hans Kone spadserer en Tur i Parken, faar Owen pludselig Solstik og maa køres hjem, stærkt lidende; og fra den Dag svigter Owens Hukommelse ham fuldstændig. Han kan slet intet huske og lider stadig

Tilbage paa Lastens Vej.

Digtersyner.

af en brændende Tørst, og den stakkels Annie Bell ser med Gru, hvorledes denne tager til for hver Dag.

Endelig er han saa vidt, at han er oven Senge, men en Dag, da Annie er gaaet et Ærinde i Byen, forsvinder Owen derhjemme fra og opsøger sine tidligere Kammerater.

Det er, som om han fuldstændig har glemt hele den

Romanen antages.

Nej — han husker hende ikke!

lykkelige Periode af sit Liv, han har tilbragt sammen med Annie Bell.

Ude af sig selv af Sorg søger Annie overalt efter ham og finder ham langt om længe i en obscur Knejspe, men han kendes ikke mere ved hende, — Sygdommen har fuldstændig lammet hans Hukommelse.

Vanviddet bryder atter ud.

I et Aarstid lever han nu et Slaraffenliv imellem sine tidligere Kammerater, men ogsaa det faar en Ende, og en skønne Dag sidder han træt og modløs paa en af Boulevardens Bænke, udsultet og forarmet, uden Penge i Lommen.

Tilfældigt ser han i en Avis en Annonce fra et af Byens største Forlag, hvori der udloves en større Præmie for den bedste Roman.

Denne Annonce giver atter Owen Mod.

Hos Lægen.

Han skynder sig hjem og skriver en stor Roman under Titlen „Annie Bell“, en Roman, der omhandler hele hans forunderlige, eventyrlige Liv.

Han gaar op paa Forlaget, faar Romanen antaget, og faa Maaneder efter er Owen Kildare en af Landets mest læste Forfattere. Det strømmer ind til ham med Bestillinger fra alle Landets Kanter, og Owen tjener Guld i Strømme.

Imidlertid har Annie Bell, hvem Skæbnen har behandlet saa haardt, faaet Plads som Sygeplejerske paa

et Sindssygehospital, og her læser hun om Owens Berømmelse.

Fuld af Haab om atter at forenes med Owen, iler hun op til ham, men hvilken Skuffelse.

Owens fænomenale Karrière er gaaet ham til Hovedet. Han kender ikke mere sin tidligere Hustru og jager hende brutalt ud.

Nogen Tid efter afholdes der en stor Banket for ham af Landets bedste Mænd, og under Banketten hædrer

Annie Bell gensér sin Elskede.

en ung, smuk Pige ham ved at hænge en Laurbærkrans om hans Pande.

Men al denne Virak er for meget for Owen. Han løftes paa Fantasiens Vinger højt, højt op over Mængden, og han anser sig for en Gud.

Vanviddet lyser ud af hans Øjne. Den stakkels Mand er bleven fuldstændig gal, og Banketten ender med, at at Owen maa køres paa Sindssygehospital.

Saaledes skulde Annie Bell altsaa gense den Mand, for hvem hun ofrede sit Livs bedste Aar.

Stakkels Annie Bell! Stakkels Owen Kildare!

Paa en saa forunderlig Maade kan Skæbnen spille
Boldt med to Menneskers Lykke.

Først her — bag Hospitalets Mure — genfinder Owen
i sin Hustrus Arme Freden og Lykken, inden han for
sidste Gang tilhvisker hende det Navn, der engang var
ham saa dyrebart: „Annie Bell“.

*Filmen, saavel som dens Plakat- og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Eneret af*

A/S Fotorama,

Aarhus - København - Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.

5243

Der dunkle Punkt

NORDISCHE FILMS CO., G. M. B. H., □ BERLIN SW. 68, Friedrich Straße 13
Telegramm-Adresse: „Nordfilm“

Fernsprecher: Amt IV, Nr. 10191

476

Der dunkle Punkt

Annie Bell, Lehrerin Frau Augusta Blad
Owen Brown, Vagabund Herr V. Psilander

Unter der Schar von Vagabunden, die die Hefe der menschlichen Gesellschaft ausmachen, ist Owen Brown einer der meist gefürchteten; nicht allein auf Grund seiner physischen Stärke, sondern auch weil er in geistiger Beziehung seinen Genossen überlegen ist. Nicht weil Owen Brown etwas gelernt hat, im Gegenteil. Er hat seit den Jahren seiner Kindheit sein Leben zwischen dem allerniedrigsten Proletariat hingelebt und hat sich demzufolge nicht die geringsten Kenntnisse aneignen können, er ist aber von der Hand der Natur so reich ausgerüstet, daß es ihm ein Leichtes ist, seine Führerstellung in seinem Umgangskreis zu bewahren. Und alle haben sie vor ihm Respekt. Die

schlimmsten Raufbolde und falschen Spieler zittern vor Furcht, wenn Owen nur auf sie sieht. Eines Tages steht er, wie oftmals zuvor, mit seinen Genossen und belästigt die Vorübergehenden mit unschicklichen Zurufen. Eine der Damen, welcher es ebenso geht, die Lehrerin Anni Bell, läßt sich dieses aber nicht gefallen. Sie wendet sich geschwind um, und sagt, indem sie ihn verächtlich mit den Augen mißt: „Und ihr wollt, daß man euch Männer nennt?“ Diese derbe Wahrheit imponiert Owen so, daß er Anni folgt und zeitig genug kommt, um sie vor einem Ueberfall der Vagabunden, die sehr gern die kleine Beleidigung, welche sie ihnen zugefügt hat, rächen wollen, zu

retten. Owen bietet ihr galant an, sie nach Hause zu begleiten, und Anni Bell, die von seiner brutalen Schönheit ganz überwältigt ist, gibt ihm bereitwillig die Erlaubnis. An ihrer Haustür trennen sie sich, und Owen muß versprechen, sie den nächsten Tag zu besuchen. Dies Zusammentreffen bewirkt den großen Wendepunkt in Owens Leben. Nach diesem Tage scheut er seine früheren Genossen und sein früheres Leben. Er lebt und atmet nur für seine Anni Bell, die er mit der heftigen Leidenschaft einer langen unterdrückten Liebe umfaßt, und ihrerseits hat sie auch angefangen, ein mehr als gewöhnliches Interesse für ihn zu hegen. Sie gibt ihm hübsche Kleider und lehrt ihn rechnen, lesen und schreiben, und zu ihrem größten Erstaunen zeigt es sich, daß Owen nicht allein ein begabter junger

Mann ist, sondern daß er sogar im Besitze einer nicht gewöhnlichen poetischen Ader ist. Eines schönen Tages freit Owen um Anni Bell und erhält ihr „Ja“, und nach kurzer Zeit ist die Hochzeit. Eine Zeitlang leben sie nun ein idyllisches Familienleben, aber plötzlich stürzt sich das Unglück über das kleine Heim. Eines Tages, als Owen und seine Frau im Parke spazieren gehen, wird Owen von einem Sonnenstich getroffen und muß sehr leidend in sein Haus gebracht werden und von diesem Tage an verläßt ihn sein Gedächtnis vollständig. Er kann sich an nichts mehr erinnern und leidet immer an einem brennenden Durst und die arme Anni Bell sieht mit Grauen wie derselbe täglich zunimmt. Endlich ist er so weit, daß er das Bett verlassen kann, aber eines Tages, als Anni aus-

gegangen ist, verschwindet Owen und sucht seine früheren Genossen wieder auf. Es ist, als ob er die glückliche Periode seines Lebens, die er zusammen mit Anni Bell verlebte, vollständig vergessen hat. Außer sich vor Kummer, sucht Anni ihn überall und findet ihn endlich in einer obskuren Kneipe, er kennt sie aber nicht mehr. Die Krankheit hat sein Gedächtnis vollständig gelähmt. Etwa ein Jahr lebt er nun ein Schlaraffenleben zwischen seinen Genossen, aber auch dies nimmt ein Ende, und eines schönen Tages sitzt er müde und mutlos auf einer Bank des Boulevards, verhungert und verarmt, ohne Geld in der Tasche. Zufälligerweise sieht er in einer Zeitung eine Anzeige von einem der größten Verlage der Stadt, in welcher ein großer Preis für den besten Roman ausgesetzt wird. Die Anzeige gibt Owen wieder Mut. Er eilt nach Hause und schreibt einen großen Roman unter dem Titel „Anni Bell“, einen Roman, welcher sein wunderbares und abenteuerliches Leben schildert. Er geht zu dem Verlag, sein Roman wird angenommen, und nach wenigen Monaten ist Owen Brown einer der meist gelesenen Verfasser des Landes. Bestellungen strömen von allen Seiten ein und er verdient viel Geld. Indessen hat Anni Bell, die das Schicksal so hart behandelte, eine Stellung als Krankenschwester in einem Irrenhaus bekommen und hier liest sie zufälligerweise von dem Ruhme des Owen. In der Hoffnung, wieder mit Owen vereinigt zu werden, eilt sie zu ihm, wird aber nur getäuscht. Die phänomenale Karriere Owens ist ihm zu Kopfe gegangen. Er kennt nicht mehr seine frühere Gattin und jagt sie brutal fort. Einige Zeit darauf wird ein großes Bankett von den besten Männern des Landes für ihn abgehalten und während des Banketts feiert ihn ein junges Mädchen, indem sie einen Lorbeerkranz um seine Stirn hängt. Aber diese Huldigung ist zu viel für Owen. Er wird auf den Flügeln der Phantasie hoch, hoch über die Menge gehoben, er glaubt ein Gott zu sein. Der Wahnsinn strahlt ihm aus den Augen. Der arme Mann ist vollständig verrückt geworden und das Bankett endet damit, daß Owen ins Irrenhaus gebracht werden muß. Auf diese Weise sollte also Anni Bell den Mann wiedersehen, für den sie die besten Jahre ihres Lebens opferte. Arme Anni Bell, armer Brown. In einer so sonderbaren Weise kann das Schicksal mit dem Glück zweier Menschen Ball spielen. Erst hier, hinter den Mauern des Krankenhauses findet Owen in den Armen seiner Gattin wieder Frieden und Glück, bevor er zum letzten Male ihr den Namen zuflüstert, der einmal ihm so teuer war: „Anni Bell!“

Erscheinungstag: 9. Dezember 1911

..... Preis: 1050.— Mark

NORDISK FILMS Co.

25 Cecil Court, Charing Cross Road, W.C.

Released Saturday, December 9, 1911.

ANNIE BELL.

A film with a plot that grips from start to finish, and which portrays an occurrence familiar to medical science, yet for which no reasonable solution can be discovered.

Owen Brown, a young man dressed in the clothes of a tramp, has one besetting sin, drink. The son of poor parents, he has never received a lesson, yet withal, his honesty remains uncorrupted, a proof of which being the celerity with which he denounces a cheat at a vile drinking den. Again he catches the cheat as he would rob a crippled beggar, and compels him to make complete restitution. Owen and his friends insult a pretty school mistress, Annie Bell, who turns upon them, and asks if they delude themselves that they are men. Owen alone does not laugh at this appeal, but his latent manhood stirs within him when his friend would again pester Annie, he takes upon himself the role of her champion, and to secure her from further molestation, accompanies her home. This proves the ground of a strong friendship, and when Owen calls again, Annie, glancing at his tattered clothing, says, "You must have a new suit of clothes." She offers him money, but at first he hesitates, then takes it, and bidding her good-bye, departs for a clothes shop. He buys a ready-made suit, notwithstanding the fact that his former friends attempt to get him to enter a drinking den. Owen cannot write and it falls to the lot of the willing Annie to become his mentor. Of course, this is but the prelude of many happy times together, and as is only to be expected, the school teacher and the reformed tramp fall in love with each other. Twelve months later we see them happily married with love's young dream still fresh in their minds. The day is far too hot to be spent indoors, and accordingly the couple wend their way to a park. The merciless sun beats down upon the heads of those taking an airing, when suddenly the calamity occurs which all but blasts for ever the lives of these two young people, and which, as it is, entails an enormous amount of suffering. Owen contracts a sunstroke and during his subsequent illness, the taste of wine proves his undoing, and after drinking deeply from a bottle which he wrenches from his terror-stricken wife's hands, he loses his memory. The old passion becomes too strong for him, and during Annie's absence, he slips off to the old drinking den. Annie discovers that he has gone, and following him, bursts into the place and beseeches Owen to return with her. He does not remember her, and careless of her treatment at the hands of his associates, goes on with his drinking. Failing to rescue her husband, the broken-hearted Annie becomes a nurse. Six months elapse, and Owen, although he does not remember his marriage, has recovered the use of his faculties, and writes a story of his life during the past half-year and submits it in a publisher's competition. He is the winner, and besides receiving a prize of £2,000, becomes the lion of the literary world. Annie, on whose face sorrow has left its mark, hears of her husband's success and at once makes her way to his house. There she is discovered and ordered out, for Owen cannot remember her. Poor Annie Bell determines on self-destruction, but poison is wrenched from her hand by a sister nurse, who thus saves her from the awful crime. Meanwhile, a banquet is given by members of the literary world to Owen, who, although not feeling any too well, attends the function. But the excesses and the strain of mind through which he has passed prove too much for him, and in the midst of his speech, his mind becomes unhinged and Owen Brown is a mad man. By dint of great exertion he is moved to the very same hospital where his wife is nurse and is strapped down to his bed. Annie hears of his plight, and during his nurse's absence, creeps up to him. Raising his head, she softly calls him by his name. Bravely persevering, she smiles into his face, and to her joy, perceives an answering smile of recognition steal over his visage. It is enough, their sorrows are all o'er, and husband and wife are united once more, with a beautiful future stretching before them.

Length 2,903 feet.

BOXING MATCH.

A love of fisticuffs is inherent in the breast of every true Englishman, and a film such as the one under review should prove a star attraction wherever shown.

The conditions of the contest having been read out, the boxers are introduced. At the call of time the two advance into the centre of the ring, shake hands and draw back for an instant, each to measure his opponent. The match is well fought, and for the first two rounds it would be difficult to say who will be the winner. In the third round, the combatants are more than once ordered to break away, and the fourth round sees the end. A smashing blow behind the ear sends one competitor to the ground, and despite his efforts to regain his feet, he is counted out, and Mr. Holberg is adjudged the winner.

Length 450 feet.

M A M M I E R O S E .

Personerne:

Mammie Rose, Lærerinde.....Fru Augusta Blad
Owen Kildare, Vagabond.....Herr V. Psilander

Blandt den Skare Vagabonder, som udgør Bundfaldet af den store Bys Samfund, er Owen Kildare en af de mest frygtede, ikke alene paa Grund af sin fysiske Styrke, men ogsaa fordi han i aandelig Henseende er sine Kammerater langt overlegen. Det er ikke fordi Owen har lært noget, tværtimod. Han har lige fra sin allertidligste Ungdom henlevet sit hele Liv blandt det allerlaveste Proletariat, og har som Følge derfor ikke kunnet tilegne sig de fjerneste Kundskaber, men han er fra Naturens Haand saa rigt udrustet, at han har lært ved at bevare sin Førerstillingen i sin Omgangskreds. Og alle har de Respekt for ham. De værste Slagsbrodre og de skumleste Falskspillere skælver, blot Owen ser paa dem. En Dag staar han, som saa ofte før, sammen med sine Kammerater og sjofler de Forbipasserende med uhøviske Tilraab. En af de Damer, det gaar udover, Lærerinde Mammie Rose, er imidlertid ikke tabt bag af en Vogn. Hun vender sig rask om og siger, idet hun foragteligt maaler dem: "Saa I vil kaldes Mand"? Denne drøje Sandhed imponerer Owen i den Grad at han følger efter hende og kommer tidsnok til at redde hende fra at blive overfaldet af Vagabonderne, der gerne vilde hævne den lille Fornærmelse, hun har tilføjet dem. Owen tilbyder galant at følge hende hjem og Mammie Rose, der er ganske betaget af Owens brutale Skønhed, giver ham villig Lov dertil. Ved hendes Gadedør skilles de, men Owen maa love at besøge hende den næste Dag. Dette Møde bevirker det store Vendepunkt i Owens Liv. Fra den Dag skyr han alle sine tidligere Kammerater og hele sit tidligere Liv. Han lever og aander kun for sin Mammie Rose, som han elsker med en længe indestængt Kærligheds voldsomme Lidenskab, og hun paa sin Side er ogsaa begyndt at nære mere end almindelig Interesse for ham. Hun giver ham pæne Klæder og lærer ham at regne og læse og skrive, og til hendes store Forbavselse viser det sig, at Owen ikke alene er en begavet ung Mand, men at han endogsaa er i Besiddelse af en ikke helt almindelig digterisk Aare. En skønne Dag frier Owen til Mammie Rose og faar hendes "Ja", og kort efter staar Brylluppet. En Tid lang lever de nu et idyllisk Familieliv, men pludselig vælter Ulykken ind over det lille Hjem. En Dag, da Owen og hans Kone spadserer en Tur i Parken, faar Owen pludselig Solstik og maa køres hjem, stærkt lidende. Og fra den Dag svigter Owens Hukommelse ham fuldstændig. Han kan slet intet huske, og lider stadig af en brændende Tørst, og den stakkels Mammie Rose ser med Gru, hvorledes denne tager til for hver Dag. Endelig er han saa vidt, at han er oven Senge, men en Dag, da Mammie er gaaet et Trinde i Byen, forsvinder Owen derhjemme fra og opsøger sine tidligere Kammerater. Det er som om han fuldstændig har glemt hele den lykkelige Periode af sit Liv, han har tilbragt sammen med Mammie Rose. Ude af sig selv af Sorg, søger Mammie overalt efter ham, og finder ham langt om længe obscur Kneipe, men han kendes ikke mere ved hende. Sygdommen har fuldstændig lammet hans Hukommelse. I et Aarstid lever han nu et slørefælligt liv imellem sine tidligere Kammerater, men ogsaa det faar en Ende, og en skønne Dag sidder han træt og modløs paa en af Boulevardens Benke, udsultet og forarmet, uden Penge i Lommen. Tilfældigt ser han i en Avis en Annonce fra et af Byens største Forlag, hvori det

udloves en større Præmie for den bedste Roman. Denne Annonce giver
atter Owen Mod. Han skynder sig hjem og skriver en stor Roman under
titlen "Mammie Rose", en Roman, der omhandler hele hans forunderlige,
eventyrlige Liv. Han gaar op paa Forlaget, faar Romanen antaget, og faa
Maaneder efter er Owen Kildare en af Landets mest læste Forfattere. Det
strømmer ind til ham med Bestillinger fra alle Landets Kanter, og Owen
tjener Guld i Strømme. Imidlertid har Mammie Rose, hvem Skæbnen behand-
lede saa haardt, faaet Ansættelse som Sygeplejerske paa et Sindssyge-
hospital, og her læser hun en Dag om Owens Berømmelse. Fuld af Haab om
atter at forenes med Owen, ilej hun op til ham, men hvilken Skuffelse.
Owens fenomenale Karriere er gaaet ham til Hovedet. Han kender ikke
mere sin tidligere Hustru og jager hende brutalt ud. Nogen Tid efter
afholdes der en stor Banket for ham af Landets bedste Mænd, og under Ban-
ketten hører en ung Pige ham ved at hånge en Laurbærkrans om hans
Pande. Men al denne Værk er for meget for Owen. Han løftes paa Fan-
tasiens Vinger højt, højt op over Mængden, han tror sig en Gud.
Vanviddet lysér ud af hans Øjne. Den stakkels Mand er bleven fuld-
stændig gal, og Banketten ender med, at Owen maa køres paa Sindssyge-
hospitalet. Saaledes skulde Mammie Rose altsaa gense den Mand, for
hvem hun ofrede sit Livs bedste Aar. Stakkels Mammie Rose! Stakkels
Owen Kildare! Paa en saa forunderlig Maade kan Skæbnen spille Bolt med
to Menneskers Lykke. Først her - bag Hospitalets Mure - genfinder Owen
i sin Hustrus Arme Freden og Lykken, inden han for sidste Gang til
hvisker hende det Navn, der engang var ham saa dyrebart: "Mammie Rose".

----- 0 0 0 0 0 -----

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

**BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOW.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

ANNIE BELL.

Dans la foule des Vagabonds qui forment la lie de la société de la grande ville, Owen Brown est un des plus redoutables, non seulement à cause de ses forces musculaires, mais encore parce qu'il surpasse de beaucoup en intelligence ses camarades. Ce n'est pas pour ce qu'il ait de fond; au contraire. Toute sa vie, dès la première enfance, s'est passée au milieu du prolétariat le plus obscur, où il n'a guère eu l'occasion de s'instruire, mais il est si bien doué de la nature qu'il lui est facile de maintenir la supériorité parmi les camarades; il les tient tous en respect. Les pires batailleurs et les plus sinistres tricheurs tremblent sous ses regards.

Un soir Owen et quelques-uns de ses camarades s'amusaient comme d'habitude à incommoder les passants par des appels injurieux et grossiers. Une des passantes, Mademoiselle Annie Bell institutrice, ne se laisse point intimider. Elle se retourne rapidement, et, en les toisant, elle leur dit avec mépris: " Et vous prétendez à être des hommes?" Cette apostrophe, dont la vérité lui frappe, impressionne vivement Owen. Il se met à la suivre et arrive tout juste à temps pour la sauver des vagabonds qui voulaient se venger du petit outrage qui venait de leur être infligé. Owen lui propose poliment de la reconduire, et Annie Belle qui est toute charmée de la beauté brutale d'Owen, y consent volontiers. À la porte de sa maison il se quittent, et Annie prie Owen de venir la voir le lendemain. Cette rencontre détermine un revirement dans la vie d'Owen. Dès ce jour renonçant à la vie qu'il a menée jusqu'ici, il fuit tous ses anciens amis. Il se livre tout entier à sa nouvelle amie qu'il aime avec la violente passion d'un amour longtemps retenu, et elle de son côté commence à s'intéresser plus particulièrement à lui. Elle lui donne des vêtements neufs, elle lui apprend à lire, à écrire, à calculer, et quelle est sa surprise quand elle découvre que, non seulement Owen est un jeune homme très intelligent, mais encore qu'il est doué d'une disposition naturelle à la poésie qui n'est pas ordinaire. Un beau jour Owen propose à Annie de l'épouser, elle accepte, et peu après la noce a lieu.

Pendant quelque temps ils sont très heureux, mais subitement les malheurs assaillent la petite famille. Un jour en se promenant avec sa femme dans le parc, il attrape un coup de soleil, et très souffrant il est conduit à la maison. Dès ce jour la mémoire lui fait complètement défaut, il ne se rappelle plus rien, et souffre constamment d'un soif ardente que la pauvre Annie voit avec angoisse s'augmenter de jour en jour. A la fin il entre en convalescence, mais un jour pendant une courte absence d'Annie, Owen quitte la maison et va retrouver ses anciens camarades. Il paraît avoir complètement oublié la période heureuse passée avec Annie.

Hors d'elle de chagrin, elle le cherche partout et finit par le retrouver dans une guinguette obscure, mais il ne la reconnaît plus. La maladie lui a complètement paralysé la mémoire. Pendant une année il mène joyeuse vie parmi ses anciens camarades, jusqu'à ce qu'un beau jour, triste et las, la faim lui tordant le ventre et sans un sous dans la poche, il s'est assis sur un des bancs du boulevard. Il voit par hasard dans un journal qu'il est en train de lire une annonce insérée par une des plus grandes librairies de la ville, dans laquelle elle offre une prime assez importante à l'auteur qui lui enverrait le meilleur roman.

Cette annonce rend à Owen la confiance en lui-même, il se hâte de rentrer et sous le titre d'"Annie Belle" il écrit un roman dans lequel il raconte toutes les aventures et péripéties de sa propre vie. Il se rend à la librairie qui accepte son roman, et peu de mois après Owen est un des auteurs les plus appréciés. De tous les coins du pays, les commandes lui viennent par flots. Il gagne un argent fou. Cependant Annie Belle, si durement éprouvée par la destinée, a trouvé une place d'infirmière dans un asile, et c'est là qu'elle apprend un jour l'illustration d'Owen. Pleine d'espoir de se réunir à celui qu'elle a tant aimé, elle court chez lui, sans se douter un instant de la grande déception qui l'y attend: Owen dont le succès phénoménal lui est monté à la tête fait semblant de ne plus la reconnaître et finit par la mettre brutalement à la porte.

Quelque temps après, les plus grands hommes du pays offrent à Owen un banquet d'honneur. Au milieu de la fête, une belle jeune fille lui met une couronne de laurier autour du front en signe d'honneur. Mais tous ces honneurs, toutes ces flatteries lui tournent la tête. Il se livre à son imagination en délire, il se croit un Dieu bien au-dessus de la foule des misérables, ses yeux luisants dénoncent la folie. Le pauvre homme est devenu complètement fou, on le conduit à la maison de santé. Et c'est dans cet état qu'Annie devait retrouver l'homme à qui elle avait sacrifié les meilleures années de sa vie. Pauvre Annie, pauvre Owen. C'est ainsi que parfois la destinée fait du bonheur de deux êtres son jouet. Ce n'est qu'ici-dérrière les murs de l'hôpital que Owen retrouve dans les bras de sa femme le repos et le bonheur avant de lui murmurer pour la dernière fois ce nom qui lui était autrefois si doux, si cher: Annie Bell.

- - - - • • 0 0 • • - - - -

Cette annonce paraît à Owen la confiance en lui-même, il se
à l'auteur qui lui consacrait le meilleur roman.
de la ville, dans laquelle elle offre une prime assez importante
de lire une annonce insérée par une des plus grandes librairies
boulevard. Il voit par hasard dans un journal qu'il est en train
et sans un sous dans la poche, il s'est assis sur un banc de
ce qu'un beau jour, triste et las, la fait lui tendant le ventre
une année il même joyeux vie parmi ses anciens camarades, jusqu'à
plus. La maladie lui a complètement ôté la mémoire. Pendant
retrouver dans une cigarette obscure, mais il ne la reconnaît
Hors d'elle de charbon, elle le cherche partout et finit par le

**A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI
KOPENHAGEN**
BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“

Telephon Amt IV 10191.

